

De Italiaanse verkiezingen van zondag 14 april betekenen een aardverschuiving in de Italiaanse politiek: Berlusconi is opnieuw aan de macht, de uiterst rechtse Lega Nord won fel, maar vooral: voor het eerst sinds vele jaren is geen enkele socialist, communist of ecologist in het Italiaanse parlement verkozen. Hieronder vind je een interview met Lidia Cirillo, lid van Sinistra Critica.

De Italiaanse verkiezingen zijn uitgedraaid op een grote overwinning voor rechts.

Lidia Cirillo: Inderdaad, de coalitie van Berlusconi –de partij van de Vrijheid, de Lega Nord en de beweging voor autonomie- heeft een hele duidelijke overwinning laten optekenen. Ze haalt 9% meer van de stemmen dan de Democratische Partij van Walter Veltroni (ex-burgemeester van Rome) en van Italie dei Valori (van de ex-rechter Di Pietro). Het resultaat spreekt voor zich 46,5% tegen 37,7%.

Deze overwinning is nog signifikanter en alarmerender als je ziet dat binnen de coalitie van rechts, de racistische Lega Nord niet enkel in “haar” traditionele regio’s (Veneto-Friuli) sterke resultaten neerzet van soms méér dan 25% maar zich ook sterk toont in Piemonte en Lombardije, regio’s waar traditioneel gezien links goed scoorde. In de industriële regio’s in het Noorden is de Lega Nord aan de haal gegaan met de arbeidersstemmen en heeft het dus op de sokken gehaald van de linkse regenboogcoalitie (Sinistra Arcobaleno). Dat is vooral een sterke opdoffer voor de Partito della Rifondazione Comunista (PRC) van Fausto Bertinotti, die de kamervoorzitter was gedurende de regering van Romani Prodi.

Sinistra Arcobaleno (Linkse Regenboog) heeft 3,2% van de stemmen gehaald voor de senaat en 3,1% voor de kamer. Tijdens de laatste Europese verkiezingen van 2004, toen de de banden met Democratisch Links er nog niet waren, behaalden de krachten van deze coalitie nog 11% van de stemmen. De huidige resultaten tonen aan dat deze krachten fors achteruitgaan. Dat geldt in de eerste plaats voor de PRC en in mindere mate ook voor de Communistische Partij van Italië (PCDI). Ze verliezen in de arbeidersregio’s die sinds de jaren 60 centra waren van linkse politieke activiteit en van arbeidersmobilisaties.

De Lega Nord heeft er in die regio’s de vruchten van kunnen plukken en Umberto Bossi heeft zijn partij al “de nieuwe arbeiderspartij” genoemd. De Regenboogcoalitie kent een steile val. Met deze uitslagen kent die coalitie en de partijen die er deel van uitmaken, in eerste instantie de PRC, geen verkozenen meer in kamer en senaat. Het gaat dus niet enkel om een overwinning van rechts maar meer specifiek ook over een grote overwinning voor chauvinistisch, “noordistisch” en racistisch rechts. Dat is een nieuw en belangrijk gegeven. Ook de ronduit fascistische partij van Storace (La

Destra-Fiamma Tricolore) behaalt in verschillende steden –ondermeer Rome- resultaten die van 2,1% voor de senaat tot 2,4% voor de kamer.

Hoe verklaar je die zwakke score van de Regenboogcoalitie?

Lidia Cirillo: Er zijn twee belangrijke elementen die helpen om de nederlaag van de Regenboogcoalitie te begrijpen. Ten eerste valt op dat de Democratische Partij (PD) de stemmen van links heeft behaald, de stemmen waar de Regenboogcoalitie het vizier op gericht had. De PD heeft zijn stemmen niet afgepakt van rechts. De partij had zich nochtans een profiel aangemeten dat er wel op gericht was om rechtse stemmen binnen te halen? De PD heeft dus de stemmen van de Regenboogcoalitie afgepakt en daar heeft de Regenboogcoalitie overigens zelf mee voor gezorgd. Als hét centrale punt uit je campagne luidt dat je rechts en het patronaat enkel maar efficiënt kunnen bestrijden door deel uit te maken van de regering, dan moet je niet verbaasd zijn als de kiezers stemmen op die partij die het meeste kans heeft om in de regering terecht te komen en die ook meer ervaring kan voorleggen op dat vlak. En dat was dus de PD.

Een ander element is het hoge absentisme bij deze verkiezingen. Anderhalf miljoen kiezers, zo'n 3%, is thuisgebleven en zonder twijfel zaten daar een pak traditionele Regenboogstemmers bij.

Jij bent lid van Sinistra Critica, dat bij deze verkiezingen voor het eerst opkwam. Hoe kijk je terug op die deelname?

Lidia Cirillo: Wij zijn er ook niet in geslaagd om bijvoorbeeld die absenteïsten te bereiken. Dat heeft niet enkel te maken met het feit dat we een hele nieuwe lijst maakten. We hebben ook sterk gevoeld door er onder de werkende mensen een heel groot scepticisme leeft. Velen hebben het vertrouwen verloren, na wat ze gezien hebben; een neoliberaal beleid dat mee ondersteund werd door een politieke kracht die zichzelf "communistisch" noemt. Nogal wat mensen hebben daardoor het vertrouwen in de politiek en in de linkerkant verloren. "Eerste zeggen dit, maar eens verkozen in het parlement doen ze iets heel anders", dat hoorde je vaak tijdens de campagne. Onze lijsten behaalden volgende resultaten: 0,416% voor de Sénat, met 136.396 stemmen; en 0,459% voor de kamer met 167.673 stemmen. Flavia D'Angeli werd goed onthaald, ondermeer omdat ze een jonge vrouw met een hele directe stijl is. Dat werd sterk gewaardeerd vooral door jongeren, studenten en jonge werkenden. Maar het betekent dus niet dat die ook effectief op Sinistra Critica gestemd hebben. Sommige wilden vooral "nuttig" stemmen, anderen bleven gewoon thuis. Franco Turigliatto (ex-senator die weigerde mee te stemmen met Prodi) was behoorlijk aanwezig tijdens de campagne met een duidelijk politiek discours en werd goed onthaald bij een laag van arbeiders, uit sectoren waarin hijzelf al lang actief is. De resultaten tonen dat duidelijk aan. We halen betere scores op die plaatsen waar we goed aanwezig zijn en waar we op het terrein heel wat werk verzet hebben. De Communistische Arbeiderspartij (PCL) van Marco Ferrando (trotskistische stroming) behaalde 0,55% van de stemmen voor de senaat, oftewel 180.454 stemmen; en 0,571% voor de kamer, oftewel 208.394 stemmen. De stemmen van deze partij zijn homogener over het hele land, ondermeer omdat de PCL en Marco Ferrando al gekender zijn dan Sinistra Critica. We staan zonder twijfel voor een werk van lage adem en er zal veel strijd en mobilisatie nodig zijn om terug en antikapitalistisch en communistisch perspectief te creëren.